

съвсемъ въ морето. На дѣсно, между Коджа Балканъ и насрещния Айтоски такъвъ се очерта чудна клисура: сѣкашъ е корито на пресъхнала голѣма рѣка. Заглеждамъ се азъ въ нея и не виждамъ, че Стоянъ е спрѣлъ.

— А! какво ти е, бе Стояне? Защо не вървишъ?

Той се бѣше вторачилъ на изтокъ, въ разлѣлото се обширно Батаджишко блато, и сега прострѣ ржката си на тамъ:

— Да ти кажа ли азъ тебе? — викна ми той. Тукъ е било нѣкога море!

И тази добра! Да е било тукъ нѣкога море, нали Месемврия би се удавила още тогава?

— Защо бе, Стояне?

— Тѣй ти казвамъ азъ тебе: тукъ е било нѣкога море. Видишъ ли тоя тънъкъ гребенъ отъ скали, който се подава изъ блатото? Той е билъ нѣкога скритъ въ морското дѣно и въ него сж се разбивали корабитѣ...

Наистина, къмъ лѣвия брѣгъ на блатото, токо подъ Стара-планина, изъ водитѣ се подаваше цѣлъ тънъкъ гребенъ скала — една отъ ония, каквито има край скалиститѣ брѣгове на моретата. Не, Стоянъ ще да е правъ: тукъ може да е било нѣкога море... Да! А отъ чудната клисура на дѣсно се е вливало въ това море голѣма рѣка...

(Тѣзи наши географски мждрувания се оправдаха после: нашитѣ учени намѣриха, че нѣкога хе, въ прагеоложко време, рѣка Тунджа е минавала презъ Сливенъ, надъ Карнобатъ и Айтосъ, та се е вливала въ Черно море ето тука, кждето бѣше Батаджиското блато. По-късно, поради голѣмо наводнение или при земетръсъ, Тунджа си пробила пжтъ къмъ Ямболъ на югъ и отъ тамъ вече тръгнала къмъ Одринъ, та се влѣла въ Марица).